

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

13. november 2025*

»Præjudiciel forelæggelse – behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor – direktiv 2002/58/EF – artikel 13, stk. 1 og 2 – uanmodet kommunikation – begrebet kommunikation »med henblik på direkte markedsføring« – indhentning af elektroniske adresseoplysninger »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse« – registrering på en onlineplatform, der giver adgang til yderligere indhold – fremsendelse af et dagligt nyhedsbrev pr. e-mail – forordning (EU) 2016/679 – artikel 6 – lovlig behandling – artikel 95 – forholdet til direktiv 2002/58«

I sag C-654/23,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest, Rumænien) ved afgørelse af 20. marts 2023, indgået til Domstolen den 2. november 2023, i sagen

Inteligo Media SA

mod

Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP),

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, F. Biltgen, Domstolens vicepræsident, T. von Danwitz, som fungerende dommer i Første Afdeling, og dommerne I. Ziemele (refererende dommer), A. Kumin og S. Gervasoni,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig R. Șereș,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 27. november 2024,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Inteligo Media SA ved advokate S.A. Opriș og A.-M. Radu,

* Processprog: rumænsk.

- Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) ved A.G. Opre, som befuldmægtiget,
- den rumænske regering ved R. Antonie, E. Gane og L. Ghiță, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved A. Bouchagiar, P.-J. Loewenthal og L. Nicolae, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. marts 2025, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 13, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT 2002, L 201, s. 37), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009 (EUT 2009, L 337, s. 11) (herefter »direktiv 2002/58«), og af artikel 6, stk. 1, artikel 83, stk. 2, samt artikel 95 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1, herefter »databeskyttelsesforordningen«), sammenholdt med artikel 15, stk. 2, i direktiv 2002/58.
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Inteligo Media SA og Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) (den nationale tilsynsmyndighed for behandling af personoplysninger (ANSPDCP), Rumænien) vedrørende den administrative sanktion, der er blevet pålagt selskabet, fordi det har behandlet sine kunders personoplysninger uden deres samtykke.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2002/58

- 3 Følgende fremgår af 2., 10., 40. og 41. betragtning til direktiv 2002/58:
 - »(2) Dette direktiv søger at overholde de grundlæggende rettigheder og respektere de principper, der anerkendes i især Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Direktivet søger især at sikre fuld overholdelse af rettighederne i chartrets artikel 7 og 8.

[...]

- (10) I den elektroniske kommunikationssektor finder [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 95/46/EF [af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 1995, L 281, s. 31)] navnlig anvendelse på alle forhold vedrørende beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, som ikke særligt er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv, herunder den registeransvarliges forpligtelser og fysiske personers rettigheder. [...]

[...]

- (40) Der bør træffes foranstaltninger, der sikrer abonnenterne mod krænkelse af privatlivets fred ved uanmodet kommunikation med direkte markedsføringsformål, især ved hjælp af automatiserede opkaldsmaskiner, telefaxer og elektronisk post, herunder SMS-meddelelser. Disse former for uanmodet kommerciel kommunikation kan på den ene side være forholdsvis billige og lette at sende og på den anden side medføre en byrde og/eller udgift for modtageren. Desuden kan deres omfang i nogle tilfælde også medføre vanskeligheder for elektroniske kommunikationsnet og terminaludstyr. Det er for sådanne former for uanmodet kommunikation med henblik på direkte markedsføring berettiget at kræve, at der opnås et forudgående udtrykkeligt samtykke fra modtagerne, før sådan kommunikation sendes til dem. Det indre marked kræver en harmoniseret politik for at sikre enkle regler for virksomheder og brugere, der dækker hele Fællesskabet.
- (41) Det er inden for rammerne af et eksisterende kundeforhold rimeligt at tillade brug af elektroniske adresseoplysninger til udbud af tilsvarende produkter eller tjenester, men kun af det selskab, som har fået elektroniske adresseoplysninger i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF. Når der opnås elektroniske adresseoplysninger, bør kunden klart og udtrykkeligt oplyses om deres videre brug til direkte markedsføring og gives mulighed for at nægte sådan brug. Denne mulighed bør gives fortsat og gratis med hver efterfølgende direkte markedsføringsmeddelelse med undtagelse af eventuelle omkostninger ved fremsendelse af en nægtelse.«

- 4 Artikel 1 i direktiv 2002/58 med overskriften »Anvendelsesområde og formål« bestemmer følgende i stk. 1 og 2:

»1. Dette direktiv tager sigte på en harmonisering af nationale bestemmelser, der er nødvendig for at sikre et ensartet niveau i beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og navnlig retten til privatliv og fortrolighed i forbindelse med behandling af personoplysninger inden for den elektroniske kommunikationssektor, og for at sikre fri omsætning af sådanne oplysninger og af elektronisk kommunikationsudstyr og elektroniske kommunikationstjenester i Fællesskabet.

2. Med henblik på at nå de i stk. 1 omhandlede mål specificerer og supplerer dette direktivs bestemmelser direktiv 95/46/EF. Nærværende bestemmelser beskytter desuden legitime interesser hos abonnenter, der er juridiske personer.«

- 5 Artikel 2 i direktiv 2002/58 med overskriften »Definitioner« fastsætter i stk. 2:

»Følgende definitioner anvendes også:

[...]

d) »kommunikation«: oplysninger, som udveksles eller overføres mellem et begrænset antal parter via en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste. Dette omfatter ikke oplysninger, der overføres som del af en radio- og fjernsynstransmissionstjeneste til offentligheden via et elektronisk kommunikationsnet, medmindre oplysningerne kan kædes sammen med en identificerbar abonnent eller bruger, der modtager oplysningerne

[...]

h) »elektronisk post«: enhver meddelelse i form af tekst, stemmegengivelse, lyd eller billede, som sendes via et offentligt kommunikationsnet, og som kan lagres i nettet eller i modtagerens terminaludstyr, indtil meddelelsen hentes af modtageren.

[...]«

6 Dette direktivs artikel 13 med overskriften »Uanmodet kommunikation« har følgende ordlyd:

»1. Anvendelse af automatiserede opkaldsanordninger og kommunikationssystemer uden menneskelige indgreb (automatisk opkaldsmaskine), telefaxapparater (fax) eller elektronisk post med henblik på direkte markedsføring kan kun tillades over for abonnenter eller brugere, som forudgående har givet deres samtykke hertil.

2. Uanset stk. 1 kan en fysisk eller juridisk person, hvis denne fra sine kunder modtager deres egne elektroniske adresseoplysninger vedrørende elektronisk post i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, anvende disse elektroniske adresseoplysninger til direkte markedsføring af sine egne tilsvarende produkter eller tjenesteydelser, såfremt kunderne klart og utvetydigt har mulighed for let og gebyrfrit at afvise en sådan anvendelse af de elektroniske adresseoplysninger, på det tidspunkt, hvor de indsamles, og ved hver meddelelse, såfremt kunden ikke fra begyndelsen afviste denne anvendelse.

[...]

4. Udsendelse af elektronisk post som led i direkte markedsføring, hvorved identiteten af den afsender, på hvis vegne meddelelsen sendes, tilsløres eller holdes skjult, eller i strid med artikel 6 i [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2000/31/EF [af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (Direktivet om elektronisk handel) (EFT 2000, L 178, s. 1] eller uden en adresse, som modtageren kan henvende sig til for at få standset sådanne henvendelser, eller hvorved modtageren opfordres til at besøge websteder, der er i strid med nævnte artikel, er under alle omstændigheder forbudt.

[...]«

Databeskyttelsesforordningen

7 I 173. betragtning til databeskyttelsesforordningen er følgende angivet:

»Denne forordning bør gælde for alle forhold vedrørende beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger, som ikke er underlagt specifikke forpligtelser med samme formål som fastsat i [direktiv 2002/58], herunder den dataansvarliges forpligtelser og fysiske personers rettigheder. For at afklare forholdet mellem

denne forordning og direktiv 2002/58[...] bør nævnte direktiv ændres i overensstemmelse hermed. Når denne forordning er vedtaget, bør direktiv 202/58[...] revideres, navnlig for at sikre forenelighed med denne forordning.«

- 8 Denne forordnings artikel 5 med overskriften »Principper for behandling af personoplysninger« bestemmer følgende i stk. 1:

»Personoplysninger skal:

- a) behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede (»lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed«)
- b) indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål; viderebehandling til arkivformål i samfundets interesse, til videnskabelige eller historiske forskningsformål eller til statistiske formål i overensstemmelse med artikel 89, stk. 1, skal ikke anses for at være uforenelig med de oprindelige formål (»formålsbegrænsning«)

[...]«

- 9 Forordningens artikel 6 med overskriften »Lovlig behandling« fastsætter følgende i stk. 1:

»Behandling er kun lovlig, hvis og i det omfang mindst ét af følgende forhold gør sig gældende:

- a) Den registrerede har givet samtykke til behandling af sine personoplysninger til et eller flere specifikke formål.
- b) Behandling er nødvendig af hensyn til opfyldelse af en kontrakt, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelse af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelse af en kontrakt.

[...]

- f) Behandling er nødvendig for, at den dataansvarlige eller en tredjemand kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der kræver beskyttelse af personoplysninger, går forud herfor, navnlig hvis den registrerede er et barn.«

- 10 Samme forordnings artikel 7 med overskriften »Betingelser for samtykke« har følgende ordlyd:

»1. Hvis behandling er baseret på samtykke, skal den dataansvarlige kunne påvise, at den registrerede har givet samtykke til behandling af sine personoplysninger.

2. Hvis den registreredes samtykke gives i en skriftlig erklæring, der også vedrører andre forhold, skal en anmodning om samtykke forelægges på en måde, som klart kan skelnes fra de andre forhold, i en letforståelig og lettilgængelig form og i et klart og enkelt sprog. Enhver del af en sådan erklæring, som udgør en overtrædelse af denne forordning, er ikke bindende.

[...]

4. Ved vurdering af, om samtykke er givet frit, tages der størst muligt hensyn til, bl.a. om opfyldelse af en kontrakt, herunder om en tjenesteydelse, er gjort betinget af samtykke til behandling af personoplysninger, som ikke er nødvendig for opfyldelse af denne kontrakt.«

- 11 Databeskyttelsesforordningens artikel 83 med overskriften »Generelle betingelser for pålæggelse af administrative bøder« har følgende ordlyd:

»1. Hver tilsynsmyndighed sikrer, at pålæggelse af administrative bøder i henhold til denne artikel for overtrædelse af denne forordning som omhandlet i stk. 4, 5 og 6 i hver enkelt sag er effektiv, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

2. Afhængigt af omstændighederne i hver enkelt sag pålægges administrative bøder i tillæg til eller i stedet for foranstaltninger som omhandlet i artikel 58, stk. 2, litra a)-h) og j)). Når der træffes afgørelse om, hvorvidt der skal pålægges en administrativ bøde, og om den administrative bødes størrelse i hver enkelt sag, tages der behørigt hensyn til følgende:

- a) overtrædelsens karakter, alvor og varighed under hensyntagen til pågældende behandlings karakter, omfang eller formål samt antal registrerede, der er berørt, og omfanget af den skade, som de har lidt
- b) hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt
- c) eventuelle foranstaltninger, der er truffet af den dataansvarlige eller databehandleren for at begrænse den skade, som den registrerede har lidt
- d) den dataansvarliges eller databehandlerens grad af ansvar under hensyntagen til tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som de har gennemført i henhold til artikel 25 og 32
- e) den dataansvarliges eller databehandlerens eventuelle relevante tidligere overtrædelser
- f) graden af samarbejde med tilsynsmyndigheden for at afhjælpe overtrædelsen og begrænse de negative konsekvenser, som overtrædelsen måtte have givet anledning til
- g) de kategorier af personoplysninger, der er berørt af overtrædelsen
- h) den måde, hvorpå tilsynsmyndigheden fik kendskab til overtrædelsen, navnlig om den dataansvarlige eller databehandleren har underrettet om overtrædelsen, og i givet fald i hvilket omfang
- i) overholdelse af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 58, stk. 2, hvis der tidligere over for den pågældende dataansvarlige eller databehandler er blevet truffet sådanne foranstaltninger med hensyn til samme genstand
- j) overholdelse af godkendte adfærdskodekser i henhold til artikel 40 eller godkendte certificeringsmekanismer i henhold til artikel 42, og
- k) om der er andre skærpende eller formildende faktorer ved sagens omstændigheder, såsom opnåede økonomiske fordele eller undgåede tab som direkte eller indirekte følge af overtrædelsen.

[...]

5. Overtrædelse af følgende bestemmelser straffes i overensstemmelse med stk. 2 med administrative bøder på op til 20 000 000 EUR, eller hvis det drejer sig om en virksomhed, med op til 4% af dens samlede globale årlige omsætning i det foregående regnskabsår, såfremt dette beløb er højere:

a) de grundlæggende principper for behandling, herunder betingelserne for samtykke, i artikel 5, 6, 7 og 9

[...]«

12 Denne forordnings artikel 95 med overskriften »Forhold til direktiv 2002/58[...]« fastsætter:

»Denne forordning indfører ikke yderligere forpligtelser for fysiske eller juridiske personer for så vidt angår behandling i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester i offentlige kommunikationsnet i [Den Europæiske Union] for så vidt angår spørgsmål, hvor de er underlagt specifikke forpligtelser med samme formål som det, der er fastsat i direktiv 2002/58[...]«

Direktiv 2000/31

13 Artikel 2 i direktiv 2000/31 med overskriften »Definitioner« fastsætter:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

f) »kommerciel kommunikation«: alle former for kommunikation bestemt til direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenester eller til etablering af et image for en virksomhed, en organisation eller en person, som udøver handels-, industri- eller håndværksvirksomhed eller et lovreguleret erhverv. Nedenstående udgør ikke i sig selv kommerciel kommunikation:

- information, som gør det muligt at få direkte adgang til denne virksomheds, organisations eller persons aktiviteter, herunder et domænenavn eller en e-postadresse
- kommunikation vedrørende en virksomheds, organisations eller persons varer, tjenester eller image udarbejdet uafhængigt af denne, især uden finansiel modydelse

[...]«

14 Dette direktivs artikel 6 med overskriften »Oplysningspligt« bestemmer:

»Ud over andre informationskrav, som er fastlagt i fællesskabsretten, sikrer medlemsstaterne, at kommerciel kommunikation, som er en del af eller udgør en informationssamfundstjeneste, mindst overholder følgende betingelser:

a) [D]en kommercielle kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan.

- b) [D]en fysiske eller juridiske person, på hvis vegne den kommercielle kommunikation foretages, skal klart kunne identificeres.
- c) [R]eklametilbud som f.eks. rabatter, præmier og tilgift skal, når de er tilladt i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, klart kunne identificeres som sådanne, og betingelserne for at opnå dem skal være let tilgængelige og fremlægges klart og utvetydigt.
- d) [S]algsfremmende konkurrencer eller spil skal, når de er tilladt i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, klart kunne identificeres som sådanne, og betingelserne for deltagelse skal være let tilgængelige og fremlægges klart og utvetydigt.«

Rumænsk ret

Lov nr. 506/2004

- 15 Artikel 1, stk. 2 og 3, i Legea nr. 506/2004, privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice (lov nr. 506/2004 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor) af 17. november 2004 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 1101 af 25.11.2004), bestemmer:

»2. Bestemmelserne i denne lov finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester via elektroniske kommunikationsnet, herunder elektroniske kommunikationsnet med dataindsamlings- og identifikationsudstyr.

3. Bestemmelserne i denne lov suppleres af bestemmelserne i lov nr. 677/2001, pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (lov nr. 677/2001 om beskyttelse af fysiske personer med hensyn til behandling af personoplysninger og fri bevægelighed for sådanne oplysninger) af 21. november 2001 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 790 af 12.12.2001).«

- 16 Artikel 2 i lov nr. 506/2004 fastsætter følgende i stk. 1 og 2:

»1. I denne lov forstås ved:

[...]

d) kommunikation – alle oplysninger, der udveksles eller videregives mellem et bestemt antal deltagere via en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste. Dette omfatter ikke oplysninger, der overføres som del af en audiovisuel programtjeneste til offentligheden via et elektronisk kommunikationsnet, medmindre oplysningerne kan kædes sammen med en identificerbar abonnent eller bruger, der modtager oplysningerne

[...]

2. Definitionerne [...] i artikel 1, stk. 1 og 8, i Legea nr. 365/2002, privind comerțul electronic (lov nr. 365/200 om elektronisk handel), af 7. juni 2002 (genudgivet i *Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 959 af 29.11.2006) [...] finder også anvendelse på denne lov.«

17 Artikel 12, stk. 1 og 2, i lov nr. 506/2004 har følgende ordlyd:

»1. Kommerciel kommunikation ved anvendelse af automatiserede opkalds- og kommunikationssystemer uden indgreb fra en menneskelig operatør, pr. fax eller elektronisk post eller på anden måde ved hjælp af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester er forbudt, medmindre den pågældende abonnent eller bruger på forhånd har givet sit udtrykkelige samtykke til modtagelse af sådan kommunikation.

2. Hvis en fysisk eller juridisk person indhenter en kundes e-mailadresse direkte i forbindelse med salg af en vare eller tjenesteydelse til vedkommende, kan den pågældende fysiske eller juridiske person i overensstemmelse med lov nr. 677/2001 og med forbehold af bestemmelserne i stk. 1 anvende denne adresse til kommerciel kommunikation vedrørende tilsvarende varer eller tjenesteydelser, som vedkommende markedsfører, forudsat at den fysisk eller juridisk person klart og udtrykkeligt giver kunderne mulighed for på en enkel og vederlagsfri måde at gøre indsigelse mod en sådan brug på tidspunktet for erhvervelsen af e-mailadressen og i forbindelse med enhver meddelelse, medmindre kunden ikke oprindeligt havde afvist en sådan anvendelse.«

18 Artikel 13, stk. 1, 2 og 5, i lov nr. 506/2004 har følgende ordlyd:

»1. Følgende forhold udgør administrative overtrædelser:

[...]

q) manglende overholdelse af bestemmelserne i artikel 12 om uanmodet kommunikation.

2. De administrative overtrædelser, der er omhandlet i stk. 1, litra a)-l), litra n), o) og q), straffes med en bøde på mellem 5 000 [rumænske lei (RON) (ca. 984 EUR)] og 100 000 [RON (ca. 19 697 EUR)] og for handelsselskaber med en omsætning på over 5 000 000 [RON (ca. 984 892 EUR)] med en bøde på op til 2% af omsætningen.

[...]

5. De administrative overtrædelser, der er omhandlet i stk. 1, litra a)-j) og litra l)-q), samt pålæggelsen af sanktioner varetages af det personale ved ANSPDCP, der er bemyndiget hertil.«

Lov nr. 365/2002

19 Artikel 1, stk. 8), i lov nr. 365/2002 fastsætter:

»I denne lov forstås ved:

[...]

8. kommerciel kommunikation – alle former for kommunikation bestemt til direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller til etablering af et image, navn eller betegnelse, underskrift eller logo for en erhvervsdrivende eller et medlem af et lovreguleret erhverv. Følgende udgør ikke i sig selv kommerciel kommunikation: information, som gør det muligt at få direkte adgang til en fysisk eller juridisk persons aktiviteter, herunder et domænenavn eller en e-postadresse, kommunikation vedrørende en fysisk eller juridisk persons varer, tjenesteydelser, images, navne eller varemærker, som udveksles af en tredjemand, der er

uafhængig i forhold til den pågældende fysiske eller juridiske person, navnlig i tilfælde af gratis kommunikation.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 20 Inteligo Media er udgiver af onlinepressepublikationen *avocatnet.ro*, der informerer den brede offentlighed, som ikke er specialiseret inden for det retlige område, om de i Rumænien dagligt forekommende lovændringer.
- 21 Den 27. juli 2018 indførte dette selskab et betalt abonnementssystem benævnt »Service Premium« for en del af det indhold, der blev stillet til rådighed for dets læsere. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen gjorde selskabet det muligt for enhver bruger gratis at se højst seks artikler om måneden. For at få adgang til yderligere artikler skulle den pågældende bruger i første omgang oprette en gratis konto på den omhandlede onlineplatform, hvilket indebar den pågældende brugers accept af kontraktvilkårene for levering af »Service Premium«. Ved at tilmelde sig denne tjeneste fik brugeren ret til gratis adgang til yderligere to artikler om måneden, til vedlagsfrit pr. e-mail at modtage det daglige nyhedsbrev med titlen »Personal Update«, der indeholder en oversigt over ny lovgivning fra den foregående dag med hyperlinks til relevante artikler på denne platform, samt ret til mod betaling at vælge at få adgang til samtlige artikler i publikationen og til pr. e-mail at modtage den fulde udgave af dette nyhedsbrev med titlen »informative resuméer«.
- 22 Ved oprettelsen af denne konto kunne brugerne fravælge nyhedsbrevet »Personal Update« ved afkrydsning af feltet »Frameld »Personal Update« i den onlineformular, der skulle udfyldes til dette formål. På samme måde kunne brugere, der ikke længere ønskede at modtage dette nyhedsbrev, vælge tasten »FRAMELD«, hver gang de modtog det.
- 23 Den 26. september 2019 udstedte ANSPDCP en rapport om administrativ overtrædelse, hvorved den pålagde Inteligo Media en bøde på 42 714 RON (ca. 9 000 EUR) for tilsidesættelse af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra a) og b), artikel 6, stk. 1, litra a), og artikel 7. ANSPDCP var af den opfattelse, at selskabet ikke havde kunne bevise, at det havde indhentet et udtrykkeligt samtykke fra 4 357 brugere til behandlingen af deres personoplysninger (e-mail, adgangskode, brugernavn), og at selskabet havde behandlet disse oplysninger på en måde, der var uforenelig med det formål, som de oprindeligt blev indsamlet til. De nævnte oplysninger, der oprindeligt var blevet indsamlet med henblik på at opfylde den pågældende kontrakt, var nemlig blevet behandlet med henblik på at sende nyhedsbrevet »Personal Update«.
- 24 Inteligo Media anlagde sag ved Tribunalul București (retten i første instans i Bukarest, Rumænien) med principalt en påstand om annullation af denne rapport.
- 25 Til støtte for sin påstand gjorde Inteligo Media bl.a. gældende, at nyhedsbrevet »Personal Update« på grund af sit hovedsageligt redaktionelle indhold ikke opfyldte de lovbestemte betingelser for at kunne kvalificeres som »kommerciel kommunikation«. Af forsigtighedshensyn var behandlingen af personoplysninger som følge af udsendelsen af dette nyhedsbrev imidlertid baseret på artikel 12, stk. 2, i lov nr. 506/2004, der gennemfører artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58 i rumænsk ret, og på databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra f). Selskabet gav således brugerne ret til at modsætte sig modtagelsen af det nævnte nyhedsbrev og ret til at framelde sig nyhedsbrevet efter modtagelsen heraf.

- 26 Ved dom af 5. juni 2020 frifandt Tribunalul București (retten i første instans i Bukarest) sagsøgte, idet den tiltrådte ANSPDCP's argumenter.
- 27 Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest, Rumænien), der traf afgørelse om den appel, som Inteligo Media havde iværksat til prøvelse af denne dom, ophævede ved en dom af 15. april 2021 den appellerede dom og hjemviste sagen til Tribunalul București (retten i første instans i Bukarest) til fornyet afgørelse med den begrundelse, at sidstnævnte retsinstans ikke havde begrundet den nævnte dom tilstrækkeligt.
- 28 Efter fornyet prøvelse gav Tribunalul București (retten i første instans i Bukarest) ved dom af 15. december 2021 delvist Inteligo Media medhold og nedsatte den bøde, som ANSPDCP havde pålagt selskabet. Den fastholdt dog konklusionen i rapporten om overtrædelse af 26. september 2019, hvorefter der forelå en administrativ overtrædelse.
- 29 Inden for rammerne af de appeller, som Inteligo Media og ANSPDCP har iværksat til prøvelse af denne dom, er Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest), som er den forelæggende ret, af den opfattelse, at udfaldet af tvisten i hovedsagen afhænger af fastlæggelsen af retsgrundlaget for den i hovedsagen omhandlede behandling af personoplysninger og de betingelser, der skal være opfyldt, for at en sådan behandling kan anses for at være lovlig i henhold til direktiv 2002/58 og databeskyttelsesforordningen.
- 30 Ifølge den forelæggende ret er det nødvendigt at præcisere for det første, under hvilke betingelser en brugers e-mailadresse kan anses for at være modtaget »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58, for det andet rækkevidden af begrebet »direkte markedsføring« i artikel 13 i direktiv 2002/58 og for det tredje, om dette begreb kan sidestilles med begrebet »kommerciel kommunikation«, som den rumænske lovgiver har anvendt ved gennemførelsen af artikel 13 i direktiv 2002/58.
- 31 For det tilfælde, at brugernes e-mailadresser i det foreliggende tilfælde ikke er blevet modtaget »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58, skal det dernæst undersøges, om fremsendelsen pr. e-mail af nyhedsbrevet »Personal Update« er omfattet af dette direktivs artikel 13, stk. 1, og af de bestemmelser, der sanktionerer en eventuel tilsidesættelse heraf.
- 32 Endelig finder den forelæggende ret det nødvendigt at præcisere de forpligtelser, der påhviler ANSPDCP ved anvendelsen af databeskyttelsesforordningens artikel 83, stk. 2, for så vidt som disse forpligtelser ikke fremgår klart af artiklens ordlyd.
- 33 På denne baggrund har Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Hvis udgiveren af online-pressepublikationer, der informerer offentligheden, som ikke er specialiseret inden for området, om de dagligt i Rumænien offentliggjorte lovændringer, [modtager] en brugers e-mailadresse på det tidspunkt, hvor den sidstnævnte opretter en gratis brugerkonto, som giver brugeren mulighed for (i) gratis at få adgang til flere artikler i den omhandlede publikation, (ii) at modtage et dagligt nyhedsbrev via e-mail med et resumé af de lovgivningsmæssige nyheder, der er behandlet i den konkrete publikations artikler, og hyperlinks til disse artikler, og (iii) mod betaling at få adgang til flere og/eller mere omfattende artikler og analyser i publikationen end dem, der er i det gratis udsendte daglige nyhedsbrev,

- a) skal denne e-mailadresse da anses for at være [modtaget] af udgiveren af online-pressepublikationer »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, [i direktiv 2002/58]?
 - b) er udsendelsen fra udgiveren af online-pressepublikationer af et nyhedsbrev af den ovenfor i nr. ii) beskrevne art da omfattet af udgiverens »direkte markedsføring af sine egne tilsvarende produkter eller tjenesteydelser« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58?
- 2) Hvis det første spørgsmål, litra a) og b), besvares bekræftende, hvilke betingelser blandt de i [databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a)-f),] nævnte skal da fortolkes således, at de finder anvendelse, når udgiveren anvender brugerens e-mailadresse til at udsende et dagligt nyhedsbrev af den i det første spørgsmål, nr. ii), beskrevne art, i overensstemmelse med kravene i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58?
 - 3) Skal artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvor begrebet »kommerciel kommunikation« i artikel 2, litra f), i [direktiv 2000/31] anvendes i stedet for begrebet »direkte markedsføring« i direktiv 2002/58? Såfremt spørgsmålet besvares benægtende, udgør et nyhedsbrev som det i det første spørgsmål, nr. ii), beskrevne da »kommerciel kommunikation« som omhandlet i artikel 2, litra f), i direktiv 2000/31?
 - 4) Såfremt det første spørgsmål, litra a) og b), besvares benægtende,
 - a) [U]dgør [udsendelsen] via e-mail af et [dagligt] nyhedsbrev af den i det første spørgsmål, nr. ii), beskrevne art da »anvendelse [...] af elektronisk post med henblik på direkte markedsføring« som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv [2002/58]?
 - b) [S]kal [databeskyttelsesforordningens] artikel 95 [...], sammenholdt med artikel 15, stk. 2, i direktiv 2002/58, da fortolkes således, at manglende overholdelse af betingelserne for opnåelse af et gyldigt samtykke fra brugeren i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58 sanktioneres i henhold til [databeskyttelsesforordningens] artikel 83 [...] eller i henhold til bestemmelserne i den nationale retsakt, der gennemfører direktiv 2002/58, som i sig selv indeholder specifikke anvendelige sanktioner?
 - 5) Skal [databeskyttelsesforordningens] artikel 83, stk. 2 [...], fortolkes således, at en tilsynsmyndighed, der træffer afgørelse om, hvorvidt der skal pålægges en administrativ bøde, samt om den administrative bødes størrelse i hver enkelt sag, har pligt til at analysere og i den administrative sanktionsforanstaltning forklare den virkning, som hvert af kriterierne i litra a)-k) har på henholdsvis afgørelsen om at pålægge en administrativ bøde og afgørelsen om den administrative bødes størrelse?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål og det fjerde spørgsmål, litra a)

- 34 Med det første spørgsmål og det fjerde spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58 skal fortolkes således, at en brugers e-mailadresse anses for modtaget af udgiveren af en onlinepublikation »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjeneste« som omhandlet i denne artikel 13, stk. 2, når denne bruger opretter en gratis konto på udgiverens onlineplatform, som giver brugeren ret til gratis at få adgang til et antal artikler i den omhandlede publikation, gratis

at modtage et dagligt nyhedsbrev pr. e-mail med en oversigt over ny lovgivning, der er behandlet i publikationens artikler, herunder hyperlinks til disse artikler, og mod betaling at få adgang til flere artikler og analyser i publikationen, og om udsendelsen af et sådant dagligt nyhedsbrev udgør anvendelse af elektronisk post »til direkte markedsføring« af »tilsvarende produkter eller tjenesteydelser« som omhandlet i sidstnævnte bestemmelse.

- 35 Med henblik på besvarelsen af disse spørgsmål bemærkes, at det fremgår af artikel 1, stk. 1, i direktiv 2002/58, at dette direktiv navnlig tager sigte på en harmonisering af nationale bestemmelser, der er nødvendig for at sikre et ensartet niveau i beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og navnlig retten til privatliv og fortrolighed i forbindelse med behandling af personoplysninger inden for den elektroniske kommunikationssektor.
- 36 Artikel 2, litra d), i direktiv 2002/58 fastlægger en bred definition af begrebet »kommunikation«, der omfatter oplysninger, som udveksles eller overføres mellem et begrænset antal parter via en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste.
- 37 Artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58 med overskriften »Uanmodet kommunikation« tillader anvendelse af forskellige former for kommunikation, herunder elektronisk post med henblik på direkte markedsføring, forudsat at den er rettet mod abonnenter eller brugere, som forudgående har givet deres samtykke hertil.
- 38 Som en undtagelse til kravet om et sådant samtykke fastsætter artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58, at i tilfælde af, at en fysisk eller juridisk person fra sine kunder modtager deres egne elektroniske adresseoplysninger vedrørende elektronisk post i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse i overensstemmelse med direktiv 95/46 eller databeskyttelsesforordningen, kan den pågældende fysiske eller juridiske person anvende disse elektroniske adresseoplysninger til direkte markedsføring af sine egne tilsvarende produkter eller tjenesteydelser, forudsat at betingelserne i denne bestemmelse er opfyldt.
- 39 Det fremgår af ordlyden af de bestemmelser, der er nævnt i denne doms præmis 37 og 38, at de kun finder anvendelse »med henblik på direkte markedsføring«. For at besvare det første spørgsmål og det fjerde spørgsmål, litra a), skal det således for det første fastslås, om fremsendelsen af et nyhedsbrev som det i hovedsagen omhandlede sker med henblik på direkte markedsføring, og i bekræftende fald, om de pågældende brugeres elektroniske kontaktoplysninger er blevet modtaget af afsenderen af dette nyhedsbrev »i forbindelse med salg [...] af en tjenesteydelse« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58.
- 40 Det følger af fast retspraksis, at der ved en ensartet fortolkning af en EU-retslig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. dom af 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, præmis 12, og af 1.8.2025, Alace og Canpelli, C-758/24 og C-759/24, EU:C:2025:591, præmis 91).
- 41 Hvad for det første angår ordlyden af artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58 skal det bemærkes, at denne bestemmelse ikke indeholder nogen oplysninger vedrørende betydningen af begrebet kommunikation »med henblik på direkte markedsføring«. Det fremgår ikke desto mindre af Domstolens praksis, at dette begreb omfatter kommunikation, der forfølger et kommercielt formål og henvender sig direkte og individuelt til en forbruger (jf. i denne retning dom af 25.11.2021, StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz, C-102/20, EU:C:2021:954, præmis 47).

- 42 Under hensyn til disse kriterier har Domstolen fastslået, at reklamemeddelelser, der tager sigte på at reklamere for tjenesteydelser, på grund den omstændighed, at de udsendes i form af e-mails, således at de vises direkte i indbakken i den berørte brugers private e-mailtjeneste, udgør kommunikation (jf. i denne retning dom af 25.11.2021, StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz, C-102/20, EU:C:2021:954, præmis 48).
- 43 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, består den i hovedsagen omhandlede overføring i det foreliggende tilfælde af et dagligt nyhedsbrev, der udsendes i form af en e-mail, og som indeholder en oversigt over ny lovgivning, der er behandlet i publikationens artikler, og hyperlinks til disse artikler. Det er alene ved at følge disse hyperlinks, at de berørte brugere kan få gratis adgang til det fulde indhold af op til otte artikler om måneden, og mod betaling alle de artikler, der er tilgængelige på den onlineplatform, der drives af Inteligo Media.
- 44 Den omstændighed, som den forelæggende ret har henvist til, at denne kommunikation, for så vidt som den indeholder et sammendrag af de emner, der behandles i artiklerne i denne publikation, ligeledes har et informativt indhold, indebærer ikke, at denne kommunikation skal udelukkes fra begrebet kommunikation »med henblik på direkte markedsføring« som omhandlet i artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58 og dermed fra denne bestemmelses anvendelsesområde.
- 45 Tværtimod har en sådan kommunikation, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 32-34 i forslaget til afgørelse, til formål at tilskynde de berørte brugere til at få adgang til det betalte indhold, der udbydes af et presseforlag, ved at tilskynde dem til at udtømme det antal artikler, der kan læses gratis på den pågældende onlineplatform, og til at tegne et fuldt abonnement. Den har således til formål at fremme salget af dette indhold og forfølger dermed et kommercielt formål som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 41. For så vidt som denne kommunikation, der sendes i form af en e-mail, vises direkte i indbakken i den berørte brugers private e-mail, skal den desuden anses for at være foretaget »med henblik på direkte markedsføring« som omhandlet i artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58, uanset om dette formål alene kan udledes af indholdet af selve kommunikationen eller af strukturen i tilbuddet fra dens afsenderen.
- 46 Denne fortolkning af begrebet kommunikation »med henblik på direkte markedsføring« understøttes for det andet af den sammenhæng, hvori dette begreb indgår, og af de formål, der forfølges med direktiv 2002/58.
- 47 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 13, stk. 1, i direktiv 2002/58 fastsætter en hovedregel, som gør videresendelsen af uanmodet kommunikation, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, betinget af, at der indhentes et forudgående samtykke fra adressaten.
- 48 I mangel af et sådant samtykke er en sådan kommunikation kun tilladt, hvis betingelserne i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58 er opfyldt. Ifølge denne bestemmelse er det først og fremmest nødvendigt, at afsenderen af den omhandlede kommunikationen i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF eller i givet fald databeskyttelsesforordningen fra kommunikationens adressater har modtaget de pågældendes elektroniske adresseoplysninger i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse. Disse elektroniske kontaktoplysninger kan dernæst anvendes til direkte markedsføring, forudsat at denne markedsføring vedrører tilsvarende produkter eller tjenester, der leveres af afsenderen selv. Endelig er denne anvendelse betinget af, at de berørte adressater klart og utvetydigt har mulighed for let og gebyrfrit at afvise en sådan anvendelse af de elektroniske adresseoplysninger, på det tidspunkt, hvor de indsamles, og ved hver meddelelse, såfremt kunden ikke fra begyndelsen afviste denne anvendelse.

- 49 I øvrigt forbyder artikel 13, stk. 4, i direktiv 2002/58 i alle tilfælde udsendelse af elektronisk post som led i direkte markedsføring, hvorved identiteten af den afsender, på hvis vegne meddelelsen sendes, tilsløres eller holdes skjult, eller i strid med artikel 6 i direktiv 2000/31 eller uden en adresse, som modtageren kan henvende sig til for at få standset sådanne henvendelser, eller hvorved modtageren opfordres til at besøge websteder, der er i strid med nævnte artikel.
- 50 Samtlige disse garantier, der er nævnt i denne doms præmis 47-49, har til formål at nå de med direktiv 2002/58 tilsigtede mål, således som disse fremgår af 2. og 40. betragtning hertil, og som bl.a. tilsigter at sikre fuld overholdelse af de rettigheder, der er fastsat i artikel 7 og 8 i chartret om grundlæggende rettigheder, og med henblik herpå at beskytte abonnenterne mod enhver krænkelse af deres privatliv som følge af uanmodet kommunikation med henblik på direkte markedsføring, især ved hjælp af automatiserede opkaldsmaskiner, telefaxer og elektronisk post, herunder SMS-meddelelser.
- 51 Enhver anden fortolkning risikerer at svække den effektive virkning af artikel 13 i direktiv 2002/58 og således bringe det niveau for beskyttelse af privatlivet, der er omhandlet i dette direktiv, i fare. Hvis der anlægges en modsat fortolkning, vil overføring af en kommunikation som den i hovedsagen omhandlede ikke være omfattet af de garantier, der er fastsat i artikel 13, uanset risikoen for krænkelse af privatlivets fred for brugere af elektroniske meddelelsetjenester.
- 52 Eftersom en kommunikation som den i hovedsagen omhandlede skal anses for at være foretaget »med henblik på direkte markedsføring« som omhandlet i artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58, skal det dernæst undersøges, om den betingelse, der er fastsat i denne artikel 13, stk. 2, og nævnt i denne doms præmis 39, hvorefter kundernes elektroniske kontaktoplysninger skal være indhentet af afsenderen af denne kommunikation »i forbindelse med salg af [...] af en tjenesteydelse«, er opfyldt.
- 53 Det skal for det første bemærkes, at »salg« som anført af generaladvokaten i punkt 40 i forslaget til afgørelse ifølge en almindeligt anerkendt definition betegner en aftale, som nødvendigvis omfatter en betaling til gengæld for en vare eller tjenesteydelse. Dette begreb kan derfor alene omfattet transaktioner, der indebærer betaling af en modydelse.
- 54 Det skal for det andet konstateres, at artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58 generelt omhandler »tjenesteydelser« uden at sondre mellem, hvilken type ydelse der er tale om. Hvad angår tjenesteydelser, der er omfattet af direktiv 2000/31, har Domstolen fastslået, at vederlag for en tjeneste, der er leveret af en tjenesteyder i forbindelse med dennes erhvervsmæssige virksomhed, ikke nødvendigvis skal erlægges af modtageren af tjenesteydelsen. Dette gælder bl.a. også, når en ydelse, der er udført gratis, leveres af en tjenesteyder for at reklamere for varer, som denne tjenesteyder sælger, eller tjenesteydelser, som denne leverer, da prisen for denne aktivitet således er integreret i salgsprisen for disse varer eller tjenesteydelse (dom af 15.9.2016, *Mc Fadden*, C-484/14, EU:C:2016:689, præmis 41 og 42 samt den deri nævnte retspraksis). Disse betragtninger kan overføres til fortolkningen af artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58.
- 55 Dette er netop tilfældet i den foreliggende sag. Som det fremgår af ordlyden af det første spørgsmål og af begrundelsen for forelæggelsesafgørelsen, blev de pågældende brugeres elektroniske kontaktoplysninger indhentet af Inteligo Media, da de oprettede en gratis konto på den onlineplatform, der drives af dette selskab, hvilket forudsatte, at disse brugere accepterede de kontraktlige betingelser for levering af »Premium Service«. Ved at abonnere på denne tjeneste fik brugerne ret til gratis adgang til et vist antal artikler, der var offentliggjort i den pågældende publikation, og til at modtage nyhedsbrevet »Personal Update«. Som det fremgår af denne doms

præmis 45, har leveringen af en sådan tjeneste først og fremmest et reklameformål, der består i at fremme det betalingsindhold, der leveres af Inteligo Media, idet omkostningerne ved denne tjeneste indgår i prisen for dette indhold.

- 56 Under disse omstændigheder skal det i lighed med, hvad generaladvokaten har anført i punkt 43 i forslaget til afgørelse, fastslås, at et indirekte vederlag, der er indgået i salgsprisen for det af den berørte tjenesteyder udbudte fulde abonnement, såsom det i hovedsagen omhandlede vederlag, opfylder det krav om betaling, der er nævnt i denne doms præmis 53.
- 57 Følgelig kan en transaktion som den, hvorved Inteligo Media indhentede brugernes elektroniske kontaktoplysninger, være omfattet af begrebet »salg af [...] en tjenesteydelse« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58.
- 58 Denne fortolkning er for det andet i overensstemmelse med den sammenhæng, hvori dette begreb anvendes, og med de mål, der forfølges med den lovgivning, som det udgør en del af.
- 59 I denne henseende er det ganske vist korrekt, at artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58 fastsætter en undtagelse, der afviger fra hovedreglen i artikel 13, stk. 1, og som derfor skal fortolkes strengt. Ordlyden af artikel 13, stk. 2, udelukker imidlertid for det første ikke muligheden for, at det vederlag, der kræves i forbindelse med et »salg« som omhandlet i denne bestemmelse, kan betales af en anden person end modtageren af den vare eller tjenesteydelse, der er genstand for den pågældende transaktion. Det følger tværtimod af denne ordlyd, at EU-lovgiver har begrænset sig til at kræve, at de pågældende brugeres elektroniske kontaktoplysninger indhentes »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse«.
- 60 Desuden skal fortolkningen af ordlyden af artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58 under alle omstændigheder for det andet være i overensstemmelse med det formål, der forfølges med denne bestemmelse. Det følger heraf, at behovet for en sådan streng fortolkning ikke skal forstås således, at denne ordlyd kan fortolkes således, at den fratages sin effektive virkning (jf. analogt dom af 4.3.2021, Fren etikexito, C-581/19, EU:C:2021:167, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 61 Hvad angår det formål, der forfølges med artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58, fremgår det af 41. betragtning til dette direktiv, at EU-lovgiver har haft til hensigt at fastsætte en undtagelse fra princippet i denne artikel 13, stk. 1, når de pågældende brugeres elektroniske kontaktoplysninger er indhentet »inden for rammerne af et eksisterende kundeforhold«, uden yderligere at beskrive dette forhold.
- 62 Følgelig og med forbehold af den efterprøvelse, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage, fremgår det, at såvel betingelsen om, at de pågældende brugeres elektroniske kontaktoplysninger skal være indsamlet »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse«, som den i denne doms præmis 55 og 56 nævnte betingelse, hvorefter den tjenesteydelse, der er genstand for den omhandlede markedsføring, skal være en tilsvarende tjenesteydelse, er opfyldt i det foreliggende tilfælde.
- 63 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål og det fjerde spørgsmål, litra a), besvares med, at artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58 skal fortolkes således, at en brugers e-mailadresse anses for modtaget af udgiveren af en onlinepublikation »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse« som omhandlet i denne artikel 13, stk. 2, når denne bruger opretter en gratis konto på udgiverens onlineplatform, som giver brugeren ret til gratis at få adgang til et antal artikler i den omhandlede publikation, gratis at modtage et dagligt

nyhedsbrev pr. e-mail med en oversigt over ny lovgivning, der er behandlet i publikationens artikler, herunder hyperlinks til disse artikler, og mod betaling at få adgang til flere artikler og analyser i publikationen. Udsendelsen af et sådant dagligt nyhedsbrev udgør anvendelse af elektronisk post »til direkte markedsføring« af »tilsvarende produkter eller tjenesteydelser« som omhandlet i denne sidstnævnte bestemmelse.

Det andet spørgsmål

- 64 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58, sammenholdt med databeskyttelsesforordningens artikel 95, skal fortolkes således, at når den dataansvarlige anvender en brugers e-mailadresse til at sende en uanmodet kommunikation i overensstemmelse med denne artikel 13, stk. 2, finder de betingelser for lovlig behandling, der er fastsat i denne forordnings artikel 6, stk. 1, anvendelse.
- 65 Som Domstolen gentagne gange har fastslået, fastsætter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, en udtømmende og fuldstændig liste over de tilfælde, hvor behandling af personoplysninger kan anses for at være lovlig. For at kunne anses for at være lovlig skal behandlingen således være omfattet af et af de tilfælde, som er omhandlet i denne bestemmelse (dom af 22.6.2021, Latvijas Republikas Saeima (Strafpunkt), C-439/19, EU:C:2021:504, præmis 99, og af 9.1.2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 66 Når dette er sagt, fremgår det af den udtrykkelige ordlyd af databeskyttelsesforordningens artikel 95, at denne forordning ikke indfører yderligere forpligtelser for fysiske eller juridiske personer for så vidt angår behandling i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester i offentlige kommunikationsnet i EU for så vidt angår spørgsmål, hvor de er underlagt specifikke forpligtelser med samme formål som det, der er fastsat i direktiv 2002/58.
- 67 Desuden er det i 173. betragtning til denne forordning på tilsvarende vis præciseret, at forordningen bør gælde for alle forhold vedrørende beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger, som ikke er underlagt specifikke forpligtelser med samme formål som fastsat i direktiv 2002/58, herunder den dataansvarliges forpligtelser og fysiske personers rettigheder.
- 68 Som generaladvokaten har anført i punkt 50 i forslaget til afgørelse, regulerer artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58 udtømmende betingelserne for og formålet med behandlingen samt den registreredes rettigheder og pålægger den dataansvarlige »specifikke forpligtelser« som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 95. Spørgsmålet om, hvorvidt en behandling af personoplysninger, der foretages inden for rammerne af en kommunikation, der er omfattet af artikel 13, stk. 2, er lovlig, kan dermed fastslås på grundlag af denne bestemmelse, uden at det er nødvendigt at vurdere den i lyset af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a)-f).
- 69 Henset til det ovenstående skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58, sammenholdt med databeskyttelsesforordningens artikel 95, skal fortolkes således, at når den dataansvarlige anvender en brugers e-mailadresse til at sende en uanmodet kommunikation, i overensstemmelse med denne artikel 13, stk. 2, finder de betingelser for lovlig behandling, der er fastsat i denne forordnings artikel 6, stk. 1, ikke anvendelse.

Det tredje spørgsmål

- 70 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58 skal fortolkes således, at disses bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, der anvender begrebet »kommerciel kommunikation« som omhandlet i artikel 2, litra f), i direktiv 2000/31 i stedet for begrebet »direkte markedsføring«, og i benægtende fald, om et dagligt nyhedsbrev med en oversigt over ny lovgivning, der er behandlet i artikler i en online-publikation, herunder hyperlinks til disse artikler, udgør »kommerciel kommunikation« som omhandlet i denne artikel 2, litra f).
- 71 Det skal i denne henseende bemærkes, at i henhold til fast retspraksis foreligger der en formodning for, at spørgsmål om EU-retten er relevante. Domstolen kan kun afvise at træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål fremsat af en national ret, hvis det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 15.6.2021, Facebook Ireland m.fl., C-645/19, EU:C:2021:483, præmis 115 og den deri nævnte retspraksis).
- 72 Det følger desuden af en ligeledes fast retspraksis, at begrundelsen for ordningen med præjudiciel forelæggelse ikke er, at der skal afgives responsa vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål, men at der skal foreligge et behov med henblik på selve afgørelsen af en retstvist (dom af 15.6.2021, Facebook Ireland m.fl., C-645/19, EU:C:2021:483, præmis 116 og den deri nævnte retspraksis).
- 73 I den foreliggende sag fremgår det af besvarelsen af det første spørgsmål og det fjerde spørgsmål, litra a), at fremsendelsen af et nyhedsbrev som det i hovedsagen omhandlede udgør en kommunikation, der foretages »med henblik på direkte markedsføring« som omhandlet i artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/58. Under disse omstændigheder fremgår det ikke af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, at den også har behov for en fortolkning af begrebet »kommerciel kommunikation« i artikel 2, litra f), i direktiv 2000/31 med henblik på at afgøre den tvist, der er indbragt for den.
- 74 Det følger heraf, at det tredje spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling.

Det fjerde spørgsmål, litra b), og det femte spørgsmål

- 75 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål og det fjerde spørgsmål, litra a), er det uforholdt at besvare det fjerde spørgsmål, litra b), og det femte spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 76 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 13, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009,

skal fortolkes således, at

en brugers e-mailadresse anses for modtaget af udgiveren af en onlinepublikation »i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse« som omhandlet i denne artikel 13, stk. 2, når denne bruger opretter en gratis konto på udgiverens onlineplatform, som giver brugeren ret til gratis at få adgang til et antal artikler i den omhandlede publikation, gratis at modtage et dagligt nyhedsbrev pr. e-mail med en oversigt over ny lovgivning, der er behandlet i publikationens artikler, herunder hyperlinks til disse artikler, og mod betaling at få adgang til flere artikler og analyser i publikationen. Udsendelsen af et sådant dagligt nyhedsbrev udgør anvendelse af elektronisk post »til direkte markedsføring« af »tilsvarende produkter eller tjenesteydelser« som omhandlet i denne sidstnævnte bestemmelse.

- 2) Artikel 13, stk. 2, i direktiv 2002/58, som ændret ved direktiv 2009/136, sammenholdt med artikel 95, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse),

skal fortolkes således, at

når den dataansvarlige anvender en brugers e-mailadresse til at sende en uanmodet kommunikation, i overensstemmelse med denne artikel 13, stk. 2, finder de betingelser for lovlig behandling, der er fastsat i denne forordnings artikel 6, stk. 1, ikke anvendelse.

- 3) Det tredje spørgsmål, som Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest, Rumænien) har forelagt, kan ikke antages til realitetsbehandling.

Underskrifter